

Posudek školitele

Ivana Poláková: *První léta Filmového symfonického orchestru (FISYO)*.

Bakalářská práce, Katedra filmových studií FF UK, Praha 2017, 49 s.

Skutečnost, že o Filmovém symfonickém orchestru neexistuje prakticky žádná literatura – pomineme-li útlou brožurku vydanou ke 40. výročí tohoto tělesa –, svědčí o tom, že se Ivana Poláková chopila velmi žádoucího a také krásně nedotčeného tématu. Jde o téma hraniční povahy, které by filmová historiografie měla sdílet s muzikologií, leč v tom je právě ten problém. Pro hudební vědce je sféra filmové hudby podružný problém, natož pak těleso, které se na ni specializuje, pro filmové historiky je zase hudba tak trochu tajemný prostor, na který si valně netroufají vstupovat a raději jej přenechávají muzikologům. Dokonalá past. Bakalářská práce Ivany Polákové moc hezky ukazuje, jak je tato obavplná distance ze strany filmových historiků zbytečná a jak produktivní může takovýto statečný krok být.

Autorčin přístup k tématu akcentuje institucionální perspektivu. Připomene hudební praxi němé éry, co znamenal nástup zvukového filmu a předchůdce sledovaného tělesa – Symfonický orchestr FOK založený v roce 1934, který už v polovině třicátých let nahrával přes polovinu filmových hudeb z roční domácí produkce. Zrod orchestru nesoucího později název FISYO spadá do let protektorátu. Byl ustaven jako orchestr společnosti Prag-Film v roce 1943 a v této souvislosti mám jedinou vážnější připomínku. Chybí mi tu mezinárodní rozhled či přinejmenším pohled do třetí říše. Měla každá společnost spadající do koncernu Ufi, tedy Ufa, Bavaria Film, Wien Film, vlastní orchestr? Předpokládám, že ano (i když to nevím), ale to je informace, která by sem velmi pasovala. Znamenala by, že vedení Prag-Filmu jednoduše aplikovalo zavedenou říšskoněmeckou praxi, což se koneckonců týká celé protektorátní kinematografie.

Za nesmírně zajímavé považuji pasáže o vlastním provozu FISYO, protože v nich vnímám jeho budoucí historické změny. Kupříkladu zmínka, že filmovou hudbu nemohlo nahrávat jiné těleso než FISYO, okamžitě exponuje otázku vývoje filmové hudby od poloviny padesátých let, kdy se do filmu prosazuje jazz, populární hudba a zároveň se začíná zkracovat průměrná hudební stopáž na celovečerní film. Zcela pak změní tento aspekt budoucí technologický vývoj, kdy lidé jako Petr Hapka a další se vybavili vlastními domácími studii a veškerou hudbu nahrávali sami. Rovněž informace, že orchestr jen výjimečně dirigovali skladatelé filmové hudby, je naprosto zásadní, protože současný mediální obraz této profese sugeruje veřejnosti pravý opak.

Považuji bakalářskou práci Ivany Polákové za velmi úspěšný vstup do tématu. Je seriózní po stránce pramenné základy (alespoň její dostupné části), opírá se i o pamětnická svědectví a velmi uceleným způsobem celé téma zpracovala. **Doporučuji** práci k obhajobě a navrhuji známku **výborně**.

V Praze 13. 8.

doc. PhDr. Ivan Klimeš